

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobce: **F. S.**, zast. Mgr. Petrem Machem, advokátem se sídlem Slezská 1297/3, Praha 2, proti žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**, se sídlem Radnická 29/1, Velké Meziříčí, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2025, č. j. 31 A 84/2025-25,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2025, č. j. 31 A 84/2025-25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla dne 17. 4. 2024 příkazem vyměřena pokuta 4 000 Kč za přestupek, kterého se měl dopustit dne 3. 3. 2024 překročením povolené rychlosti o 23 km/h a nedáním znamení při přejíždění z levého do pravého jízdního pruhu. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím zástupce dne 22. 4. 2024 odpor. Ten byl podán jako příloha e-mailu podepsaná uznaným elektronickým podpisem. Samotný e-mail nebyl uznaným elektronickým podpisem podepsán.

[2] Následné rozhodnutí o přestupku vydal žalovaný dne 3. 6. 2024 se shodným výsledkem jako původní příkaz. Rozhodnutí bylo dne 4. 6. 2024 zasláno žalobcovu zástupci na udanou doručovací adresu (odlišnou od trvalého bydliště, na kterém se dle svého podání nezdržoval), kde se jej ovšem nepodařilo zastihnout, protože bylo dne 17. 6. 2024 doručeno fikcí. Žalovaný se je nadto následně pokusil doručit i na zástupcovu adresu trvalého bydliště, leč opět neúspěšně.

[3] Proti rozhodnutí podal žalobce dne 2. 4. 2025 odvolání, respektive podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného, zjevně z důvodu nedoručení rozhodnutí jeho zástupci (*pozn. soudu*: krajský úřad mluví v odůvodnění rozhodnutí o podnětu k opatření proti nečinnosti, zatímco v záhlaví rozhodnutí o „odvolání“ a v odůvodnění o „odvolateli“, ovšem ve správním spise je založeno pouze postoupení z důvodu podnětu k opatření proti nečinnosti, takže není patrné, jestli žalobcovu podání bylo odvoláním, podnětem či obojím). Krajský úřad Kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí žalovaného dne 23. 4. 2025 zrušil na základě závěru, že odpor žalobce nebyl řádně podán. Krajský úřad dospěl k názoru, že absence zaručeného elektronického podpisu připojeného přímo k e-mailu způsobila nesouladnost podání s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a původní příkaz tak dne 26. 4. 2024 nabyl právní moci, neboť odpor nebyl podán požadovanou formou a žalovaný k němu neměl přihlížet.

[4] Žalobce se dne 31. 5. 2025 podáním označeným jako „Žádost o vydání rozhodnutí“ obrátil na žalovaného s požadavkem na vydání nového rozhodnutí. V něm uvedl, že souhlasí se zrušením původního rozhodnutí krajským úřadem, rozporuje pouze jeho důvody. Dle něj byl žalovaný povinen vydat nové rozhodnutí ve věci.

[5] Žalovaný dne 2. 6. 2025 ve stručné odpovědi na podání vysvětlil, že podle rozhodnutí krajského úřadu původní příkaz nabyl právní moci již dne 26. 4. 2024 a z jeho pohledu je tak věc uzavřená.

[6] Žalobce se následně dne 1. 11. 2025 obrátil na Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“), u kterého se žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o jeho odporu. V řízení argumentoval zejména tím, že původní odpor byl podán platně, neboť příloha e-mailu obsahující text odporu byla elektronicky podepsána. Toto tvrzení podepíral v replice k vyjádření žalovaného nálezem Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) ze dne 11. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 3261/24, který se sice týkal podpisu přílohy e-mailu v podání před soudem, ovšem žalobce jej vztahoval i na řízení podle správního řádu. Podle něj tak ve chvíli, kdy bylo původní rozhodnutí zrušeno krajským úřadem, vznikla žalovanému povinnost vydat rozhodnutí nové, neboť přestupkové řízení nebylo skončeno.

[7] Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Ve stručném usnesení konstatoval, že podle § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podat do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně uběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. V daném případě se jednalo o lhůtu 60 dnů podle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“).

[8] Z výše uvedeného krajský soud dovodil, že lhůta pro vydání rozhodnutí začala žalovanému běžet již doručením příkazu žalobci dne 17. 4. 2024, neboť příkaz je v takovém případě prvním úkonem v řízení, a skončila dne 17. 6. 2024, následujícího dne pak započala jednorozhodnutí lhůta pro podání žaloby. Ta následně uplynula dne 17. 6. 2025, téměř pět měsíců před tím, než žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti. Krajský soud uvedl, že nepovažuje za rozhodné další dění ve věci od zneplatněného podání odporu, neboť žádné z dalších rozhodnutí neprodloužilo lhůtu ani nezaložilo povinnost žalovaného znovu

pokračování

rozhodnout. Podle krajského soudu tak neexistoval důvod, aby žalobce s podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkával.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje, aby NSS napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Za klíčové označuje, že podle něj měl žalovaný ode dne, kdy bylo původní rozhodnutí zrušeno krajským úřadem, novou lhůtu pro rozhodnutí a až po jejím uplynutí započal běh roční lhůty pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Právní předpisy sice přímo neupravují lhůty pro vydání rozhodnutí po zrušení odvolacím orgánem, což však neznamená, že takovou lhůtu nelze dovodit. Po zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem vzniká správnímu orgánu povinnost rozhodnout. Poté, co krajský úřad zrušil rozhodnutí žalovaného, byl žalovaný povinen vydat nové rozhodnutí, neboť každé řízení musí být ukončeno zákonem předvídaným způsobem. K tvrzení krajského soudu, že vydání rozhodnutí krajského úřadu nemohlo založit povinnost žalovaného znovu rozhodnout ve věci, protože mu krajský úřad nevrátil věc k dalšímu řízení, stěžovatel připomíná, že o tom, zda byl žalovaný povinen dále vést řízení, rozhoduje pouze otázka, zda v řízení existuje pravomocné rozhodnutí či nikoliv. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že pravomocné rozhodnutí ve věci neexistovalo. Pokud byl totiž příkaz zrušen odporem, takže pravomocné rozhodnutí neexistuje, pak byl žalovaný povinen znovu rozhodnout poté, co bylo jeho prvé rozhodnutí odstraněno. Uvedené je však až otázkou důvodnosti žaloby, nikoliv otázkou její včasnosti. Ode dne právní moci rozhodnutí, jímž bylo jeho prvé rozhodnutí zrušeno, tak začala žalovanému plynout nová lhůta pro rozhodnutí. Teprve od jejího konce je nutné počítat lhůtu pro podání nečinnostní žaloby. Stěžovatel proto dovozuje, že žaloba podaná ke krajskému soudu byla včasná a neměla být odmítnuta pro opožděnost. Sama otázka, zda je žalovaný povinen ve věci rozhodnout, je pak již otázkou důvodnosti žaloby.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] V § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je stanoveno, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

[15] Dále § 80 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*

[16] Podle § 94 přestupkového zákona, *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.*

[17] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se základním východiskem krajského soudu, že rozhodná byla pouze šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí, která byla zahájena doručením příkazu žalovaného stěžovateli, a poté co dne 17. 6. 2024 uplynula, začala běžet jednoroční lhůta pro podání žaloby na ochranu nečinnosti a na její plynutí „nemají vliv další skutečnosti zmiňované žalobcem a obsažené ve správním spisu, neboť žádná z nich nemá za následek prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí, a tím i k podání správní žaloby. Pro včasnost žaloby je tak nerozhodné, že žalobce podal prostřednictvím zmocněnce proti příkazu odpor, že žalovaný jej posoudil jako řádný a následně dne 3. 6. 2024 vydal rozhodnutí ve věci samé. Žádná z těchto skutečností nemá za následek stavení či přerušování lhůty pro vydání rozhodnutí. Nerozhodné je pak též to, že Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 23. 4. 2025, č. j. KUJI 38576/2025, ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci samé, neboť dospěl k závěru, že odpor žalobce nebyl řádně podán, žalovaný k němu neměl přihlížet a vydaný příkaz je proto v právní moci. Ani toto rozhodnutí nemohlo zpětně prodloužit již uplynulou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Stejně tak toto rozhodnutí nezaložilo povinnost žalovaného ve věci znovu rozhodnout – krajský úřad rozhodnutí žalovaného zrušil, avšak věc mu nevrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že věc byla pravomocně ukončena příkazem.“ (bod 6 usnesení krajského soudu)

[18] S tímto názorem se NSS neztotožňuje, neboť odporuje jeho dosavadní judikatuře. Například v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, NSS v obdobné situaci konstatoval: „V posuzovaném případě je tedy třeba považovat za zásadní a určující pro stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí (a tedy i pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu) skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo odvolacím orgánem zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23).

[19] Nejvyšší správní soud si je vědom, že v nynější věci krajský úřad nevrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť podle jeho právního názoru podal stěžovatel odpor neplatně, a tudíž jediným vydaným rozhodnutím žalovaného měl zůstat příkaz, takže krajský úřad žalovaného fakticky zavázal znovu o věci nerozhodovat. Zároveň se však nelze tvářit, že se po vydání příkazu již „nic nestalo“, a odvozovat lhůtu pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti pouze od vydání příkazu. Rozhodnutí žalovaného o přestupku dne 3. 6. 2024, následující po podání odporu, bylo reálně vydáno a poté bylo reálně zrušeno. Bude věcí meritorního posouzení krajského soudu, zda po jeho zrušení skutečně neměl žalovaný povinnost vydat rozhodnutí, jak by plynulo z právního názoru krajského úřadu, nebo takovou povinnost měl, pokud krajský soud z aplikace nálezu sp. zn. IV. ÚS 3261/24 na nyní posuzovanou věc shledá, že odpor byl podán platně.

[20] Na základě výše citovaného rozsudku NSS č. j. 2 Ans 11/2011-95 je však třeba přisvědčit stěžovateli, že zásadní a určující pro stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí, a tedy i pro podání žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu je skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo odvolacím orgánem zrušeno. Do tohoto okamžiku nelze tvrdit, že by žalovaný byl nečinný, naopak až od tohoto okamžiku byl postaven před dilema, zda má rozhodnout o podaném odporu, nebo zda naopak nemá ve věci činit už žádné další kroky v souladu s právním názorem krajského úřadu. Krajský úřad vydal toto své zrušující

pokračování

rozhodnutí dne 23. 4. 2025, takže žalobu podanou dne 1. 11. 2025 nelze pokládat za podanou po uplynutí roční lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s.

[21] Vzhledem k výše uvedenému NSS přisvědčil argumentaci stěžovatele a usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2026

Pavel Molek
předseda senátu